

Motion till riksdagen

1986/87:T336

Erik Janson och Gunnar Thollander (s)

Förbud mot vägsalt

Vid statens väg- och trafikinstitut har man under en lång följd av år följt effekterna av vägsaltning. Från en undersökning 1973 rapporteras att ingen olycksreducerande effekt av saltningen kunde påvisas. Den väglagsförbättring som erhållits har trafikanterna troligen tillgodogjort sig i höjd hastighet i stället för i höjd säkerhet. För att minska olycksfrekvensen torde därför en förbättrad övervakning av hastigheter och en reduktion av hastigheterna vara att föredra.

Vägsaltningen har också stora negativa bieffekter med skador på växtlighet intill vägen, skador på vägen själv och i synnerhet på betongkonstruktioner, t. ex. broar, förutom en väsentlig ökning av rostskadorna på fordonen.

Vägsaltningen innebär också en avsevärt ökad nedsmutsning och därigenom en försämrad sikt. Detta torde menligt inverka på trafiksäkerheten och öka olycksfrekvensen.

Allvarliga effekter av saltspridningen är också att vattentäkter kan förorenas. Förhöjda natriumhalter i dricksvatten kan innebära hälsorisker, och en vattentäkt som förorenats av salt är också mycket svår och dyrbar att återställa i brukbart skick.

Med hänsyn till de negativa faktorer som är förknippade med saltning av vägar bör denna i princip förbjudas. Om de fortsatta undersökningarna som utförs av statens väg- och trafikinstitut visar på att vägsaltning kan vara erforderlig i vissa begränsade områden och under särskilda förutsättningar bör saltning endast medges efter restriktiv prövning.

Hemställan

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av förbud mot vägsaltsanvändning.

Stockholm den 27 januari 1987

Erik Janson (s)

Gunnar Thollander (s)